

ON OVCE SVOJE ZOVE IMENOM

4. vazmena nedjelja, A

Ima ljudi s jednom divnom osobinom. Pamte imena. Uvijek nam toliko znači kad nas netko zazove imenom, pogotovo onda kad to učini netko koga cijenimo i tko nekako izgleda viši od nas, onda kada i ne očekujemo da bi naše ime upamtio u mnoštvu drugih, pogotovo kad to učini s poštovanjem i pažnjom. Zavidim pomalo tim ljudima, jer ja baš tako lako ne pamtim imena i baš zato i osjećam koliko je to velik Božji dar.

Upravo je to prekrasno u Isusovoj slici. Koliko god nama nevještima sve ovce izgledale jednako bijele i jednako neuputne, za pastira svaka od njih ima svoj karakter i svoje ime. I sada zamislimo što nam zapravo Isus želi reći. Isus poznaje svakoga po imenu. To znamo. Međutim, predložimo si to! Koliko ljudi ima na svijetu, koliko li ih je bilo, koliko li će ih još istom biti. I u tom silnom, nepreglednom mnoštvu ljudi, od kojih ima toliko boljih od mene, Isus ipak mene pozna i zove imenom! Isus me pozna u dušu, stalo mu je do mene, voli me svim svojim srcem, kao da sam sam na svijetu! On zna i poznaje i moju narav, i moje želje i moja bojazni, moje poteškoće i muke, moje nade i stremljenja.

Isus me zove imenom. Isus za mene ima svu pažnju i svu ljubav svoga srca. Sjetimo se: s pažnjom i ljubavlju pogledao je Petra, pozvao Pavla, pogledao onog mladića, pozvao Zakeja, oprostio preljubnici, proglasio svetim suraspetog razbojnika... S pažnjom i ljubavlju Bog je pozivao i Abrahama i Mojsija i svakog pojedinog proroka.

Isus nas izvodi iz grijeha i slabosti, iz smrtnosti i propadljivosti. Veli da je došao da mi život imamo, i to u izobilju. Iako nam se u prvi mah može zastarjelo zvučati usporedba s ovcama, ova nam slika govori kako nas vodi i kako nas vodi Krist Gospodin. On život svoje daje za nas, on nas vodi u potpuno spasenje i oslobođenje. Jer, doista, nema nikakvog drugog imena na svijetu po kojem bismo se mogli spasiti, nema drugoga puta.

Petar je jednom rekao: *“Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!”* Doista, kome da idemo? Da idemo za častima i ugledom ovoga svijeta? Da sami tražimo smisao života i smrti, smisao našoj svakodnevnici? Da se opijamo našim strastima, našim zadovoljstvima većim ili manjim? Sve, baš sve bez Kristove osobe, bez njegova puta jest isprazno, nekorisno, bljutavo, besmisleno. Čovjek bez Kristova vodstva doista je kao ovca bez pastira koju grabežljiva zvijer lako može rastrgati. Naravno, ima ljudi koji bez svoje krivnje ne poznaju Krista, ili su ga upoznali na krivi način, međutim i oni, ako slijede vlastitu savjest, slijede zapravo Kristov glas.

Zato mi imamo sigurnost. Ako nam se pogled muti, ako nam je i hod nesiguran, Krist je s nama. On nas poziva, on nas vodi, on nas nosi snagom svoje riječi i snagom svojih sakramenata u svetoj Crkvi. Zahvalimo zato danas na ovoj svetoj misi za riječ koju smo čuli, za otajstvo kojeg smo dionici. Zahvalimo na poseban način danas za službenike stola riječi i euharistijskog stola – za svećenike koje je on pozvao da lome riječ i slave otajstva. Danas na poseban način molimo Gospodina da on Dobri pastir dade svojim Duhom vodi sve one koji su dionici njegove pastirske službe.

Zvonko Pažin